

Szabó Anita: Raport

Késésben volt. A gyerekek megint összevesztek reggel az utolsó kakaós csigán. Ádám már nem volt otthon, így neki kellett elsimítani konfliktusukat, mielőtt kitette őket az iskola kapuja előtt. Bőven fél 8 után ért be a városba. A hivatal környékén lévő parkolóhelyek megteltek, messze tudott csak megállni öreg autójával. Szaporázta lépteit, nehogy „szó érje a ház elejét”. Az eső egyre jobban rákezdett, esernyőjét persze a kocsiban felejtette. A kora reggel gondosan beszárított loknijai csapzottan tapadtak nedves arcára. A tócsákat kerülgetve, bosszankodva vette észre, hogy felszaladt egy szem a harisnyáján. Semmi gond, a táskában mindig van tartalék - gondolta. Nem szeret szoknyában járni, jobban kedveli a nadrágot, de muszáj volt a sötétkék, derékban húzott ruhadarabot felvennie, hogy eltakarja keskeny csípőjét, amire tapintatlan kollégái rendszerint megjegyzést tettek. Csinosabbnak is érezte így magát, hisz öltözéke jobban megfelelt a hivatali etikettnek. Gondolataiban otthon járt, a gyerekei körül: vajon elcsomagolta nekik a szendvicseket?

A hivatalba lépve összeszorult a gyomra, mikor meglátta a folyosón a sötétkék botesernyőt. Lelassította lépteit, szorongva nyitott be az iroda ajtaján. Zalán szerencsére nem volt bent, dűnnyögése a szomszéd irodából hallatszott, ahova kávézni jár. Nóra a mosdóba lépve vette észre, hogy sminkje elkenődött, a fekete szemfesték két keskeny patakként folyt le nyüzött arcán. Frissen mosott haja, mint a szénaboglya úgy állt, a lenszőke loknik szanaszét gurultak csontos vállain. Hosszan elidőzött a tükör előtt, mire rendbe szedte magát.

Lia már az asztalánál várta. Aláírt határozatokat hozott, de pár jogszabályi hivatkozást még egyeztetniük kellett, és a féléves statisztikát is megsürgette. Közben Zalán – miután a reggeli gőzölgő feketéjét felhörpintette és jól kipletykálta magát –, visszatért az irodába, és tekintetével elégedetten vizslatta Nórát, amint zavartan bólogat az osztályvezetőnek. Fennhangon elintézett egy fontos telefont, majd vad pecsételésbe kezdett, de szeme sarkából most is őt figyelte. Mikor Lia kiment, Nóra remegve kérdezte Hannát, szól-e a késésért. Hanna futtában mosolyogva odabiccentett: Nyugi, nem szólt, semmi gond! – s gyors lendülettel átviharzott a kormányablakba. Régóta dolgoztak együtt, fél szavakból is megértették egymást. Egy hullámhosszon voltak, többnyire humorral vészelték át a feszült helyzeteket. A „nemszeretem” munkáknál valahogy mindig ők ketten kerültek előtérbe, ők jártak ki a környező településekre ügysegédet helyettesíteni; több napos tanfolyamokon vettek részt a fővárosban és a megyeszékhelyen, de a jutalmazásnál mindig csak a sor végén kullogtak. Azonban Nóra ma nem számíthatott Hanna segítségére, hisz Andor egy egész hétre

átkérte őt a kormányablakba Gitta mellé, a megnövekedett ügyfélforgalom miatt. Duzzogott is rendesen, hiszen a sok határozathozatal mellett, napok óta a szakmai beszámolója megírásán fáradozott. Szabadságot is vett ki emiatt, ezen többen felhördültek a háta mögött, mondván túl komolyan veszi a munkáját. Zalán, miután átböngészett egy lepedő nagyságú táblázatot, felöltötte grafitiszürke ballonkabátját, nyakába akasztotta hivatali névkitűzőjét, és körbélyegzőjét magához ragadva, se szó, se beszéd, sietve eltávozott.

Nóra egyedül maradt az irodában. Hozzálátott a statisztikához, aminek határideje csak holnap délután jár le, bár Lia a délelőtt folyamán kétszer is kereste emiatt. Kopogtak. Ma már a sokadik ügyfél, aki rendre kizökkenti munkájából, de egy szava sem lehet, hisz szerda van, ügyfélfogadási nap. Fiatal, jól szituált, kedves roma házaspár nyit be, az asszony karján tündéri, göndör fürtös kisgyerek. Nemrég jöttek haza külföldről, nincs TAJ kártyájuk. Hosszadalmas ügyintézés és a sokadik telefon után az addig szoborként bambuló kicsi elveszítette türelmét és hangos nyafogásba kezdett. Távozáskor az ügyféltollat nem engedte ki a kezéből. – Persze, elviheti, mosolygott szemrebbenés nélkül Nóra, és hívta a soron következő ügyfelet. A kopottas kabátú, vörös arcú, hajléktalan férfi már ismerősként érkezett. Homlokán mély barázdák, fogazata hiányos, koránál sokkal idősebbnek tűnik. Sürgetőleg többször is benyitott az ajtón, mire sorra került. Ilyenkor mindig megcsapta az irodát valami kellemetlen szag, mely leginkább alkohol, cigaretta és izzadság keverékére emlékeztetett.

Tudta, hogy ma nem lesz ideje kimenni ebédidőben. Pedig több helyet is betervezett; pékséget, a gyerekek holnapi reggelijéért; hentest és zöldségest, hogy megvegye a vacsorára valót. A konyhába ment megmelegíteni otthonról hozott ebédjét, de már a folyosón hallotta, hogy az étkező zúg, mint egy felbolydult méhkas, nevetgélés, edénycsörömpölés hallatszott ki a helyiségből. Visszafordult. Mindig is zavarta a nagyobb társaság, a hangoskodás, a ricsaj. Kedveli őket, de a hangzavart nem tudja elviselni. Nem tehet róla, ilyen típus. Introvertált, szereti a csendet. Saját asztala nyugalmánál bágyadtan kanalazta el a tegnapelőtről megmaradt húslevest, amit családja már nem akart elfogyasztani. Zalánra gondolt, akit minden egyes nap, pontban délben frissen főzött ebéddel vár otthon az édesanyja. Mégsem irigyelte, hiszen az alacsony, kopaszodó, ötvenes férfi elvált, fiát kéthetente láthatja. Emiatt megkeseredett, gyakran kötekedik kollégáival, különösen vele, akinek hibát keresve lesi minden mozdulatát. Versengő típus lévén sugárik belőle a rosszindulat és a féltékenység.

A munkaidő végéhez közeledve a kollégák hazafelé készülődtek. Nóra még nem volt kész a statisztikával, s kötelességtudó munkaerő lévén – főleg, hogy késett – természetesen nem kelt fel az asztalától. Pár perc múlva elcsendesedett a hivatal, már csak a titkárság felől hallatszott

halk nesz, nyomtatózúgás. Mikor elmerült volna a számok tengerében, a kihalt folyosó felől egyre erősödő cipőkopogás hallatszott. Szinte biztosra vette, hogy Edina jön a titkárságról, sietős léptei összetéveszthetetlenek.

- Gyere, légy szíves a hivatalvezető úrhoz! – mondta hangjában némi közönnyel.

Gyomra ismét összeszorult, biztos volt benne, hogy letolást fog kapni. Korábban nem gondolta volna, hogy még így, a negyvenes évei közepén is rettegni fog a főnökétől. Végiggondolta a nap eseményeit, hol hibázott... Eszébe jutott a reggeli késés, az ügyféltoll, az ingerült beszélgetése a nagyobbikkal, melyet a hivatali telefonon volt kénytelen lebonyolítani, hisz a reggeli kapkodásban mobilját otthon felejtette. Kissé emelt hangon veszekedett szegény gyerekekkel, aki elázott, mert dacból nem vitt magával esernyőt. A kiabálás miatt szégyellte is magát kollégái előtt. Zalán rosszálló tekintetét érezte magán, de amikor felpillantott, annak szúrós szeme helyett csak Hanna nézett rá részvétellel, visszaérkezvén a helyettesítésből.

Ezekkel a gondolatokkal lépett be Péter irodájába. A főnök nem volt szigorú, szívélyesen fogadta. Mégis rossz érzés kerítette hatalmába, mint mindig, amikor ide belépett, pedig általában csak aláírnivalókat hoz, nem tart fel soha senkit apró-cseprő magánügyeivel. Péter ásványvízzel kínálta, de ő nem fogadott el semmit. Lázás elméje azon zakatolt, hogy tudna mielőbb távozni ebből a szörnyű helyzetből. Péter vizet töltött magának. Nóra félszegen nézte a férfit, aki mindig kifogástalan öltözékben jelent meg a hivatalban. Magas, elegáns, minden alkalommal öltönyt, inget és nyakkendőt visel. Egy kolléga házibuliján látta őt először bőrdzsekiben és farmernadrágban, az is jól állt rajta. Mikor Péter megszólította, visszazökkent a valóságba.

- Itt járt egy kedves házaspár, és megköszönte a munkádat – mondta váratlanul. Én is szeretnék köszönetet mondani az ügyfelekkel való segítőkész viselkedésedért...

Nóra innentől már nem tudott figyelni. Nagy kő gördült le a szívéből, egyszerre érzett hidegrázást és meleg bizsergést szívében. Fel sem merült benne, hogy azért a munkáért, amit lelkiismeretesen, tiszta szívvel végez nap, mint nap, dicséretben részesül.

Amikor kilépett a hivatal kapuján, már elállt az eső. A kora őszi napfény beragyogta a reggel még szürke, macskaköves utcákat, a kellemes lágy szellő, mely bőrét simogatta, már-már a nyarat idézte. Vidáman kerülgette a lassan száradó pocsolyákat, kihúzott vállakkal, büszkén sétált a kocsijához. A visszapillantó tükörben észrevette, hogy megint lefolyt a szemfestéke, de ezúttal nem az eső miatt.